

Rep. Nr. 14/18

*

AR. NB-064-07
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van 17 juli
2018

*

Beroep tegen de
beslissing van het Comité
van 30 maart 2007

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van mevrouw A , opticien,
XXXX,

Appellante, vertegenwoordigd door meester B
loco meester C . met kantoor te XXXX

Tegen

**RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE**, openbare instelling,
met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie is verschenen, mevrouw
D , juriste, ambtenaar bij geïntimeerde

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 24 april 2018 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

Voorgaanden in de procedure

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van het Comité van 30 maart 2007, ter kennis gebracht aan mevrouw A op 21 mei 2007,
- het verzoekschrift tot hoger beroep van mevrouw A . van 20 juni 2007, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 21 juni 2007,
- de conclusies van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle bij het RIZIV (hierna afgekort DGEC) van 13 september 2007, neergelegd ter griffie op 13 september 2007
- de conclusies van mevrouw A . van 3 oktober 2007, ontvangen ter griffie op 4 oktober 2007;
- de pleitnota van de DGEC van 2 april 2012, neergelegd ter griffie op 2 april 2012,
- de conclusies van de DGEC van 7 augustus 2014, neergelegd ter griffie op 7 augustus 2014,
- de brief van mevrouw A... van 17 augustus 2015,
- de syntheseconclusies van de DGEC van 31 augustus 2015, neergelegd ter griffie op 31 augustus 2015;
- de conclusies van mevrouw A van 25 november 2015, ontvangen ter griffie op 30 november 2015,
- de synthesebesluiten van de DGEC van 8 januari 2016, neergelegd ter griffie op 8 januari 2016,
- de tweede syntheseconclusies van mevrouw A van 24 november 2016, ontvangen ter griffie op 28 november 2016,
- de syntheseconclusies van de DGEC van 30 januari 2017, neergelegd ter griffie op 1 februari 2017,
- de derde syntheseconclusies van mevrouw A van 5 juli 2017, ontvangen ter griffie op 10 juli 2017,
- de brief van de raadsman van mevrouw A .. van 17 april 2018,
- de vaststelling van rechtsdag op 24 april 2018.

Werden gehoord op de openbare terechtzitting van 24 april 2018

- Meester B... loco mr C , als raadsman van mevrouw A ,
appellante,
- Mevrouw D voor de DGEC, geïntimeerde

De Kamer van beroep werd samengesteld overeenkomstig artikel 145, § 10 van de ZIV-wet. De partijen verklaarden ter zitting geen bezwaar te hebben tegen deze samenstelling.

De partijen werden ter zitting gehoord in hun standpunt omtrent de verjaring van de vordering van de geïntimeerde tot terugbetaling van de waarde van ten onrechte aangerekende prestaties en dit in het licht van het arrest van de Raad van State nr 241 143 van 29 maart 2018

De debatten werden ter zitting gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 22 mei 2018 als eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep. Op deze terechtzitting werd de uitspraak wegens verder beraad verdaagd naar de buitengewone openbare terechtzitting van 26 juni 2018 en op deze laatste zitting naar de buitengewone openbare terechtzitting van heden

*
* *
*

1. Voorwerp van het geschil

Door de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle werd een onderzoek gevoerd naar de aanrekening van prestaties door mevrouw A (de appellante) aan de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering in de periode van 19 oktober 2002 tot en met 23 augustus 2003

Bij proces-verbaal van vaststelling van 11 oktober 2004, verzonden op 13 oktober 2004, werden haar volgende inbreuken ten laste gelegd.

- 1 Het aanrekenen van verstrekkingen (contactlenzen) die noch gepast noch aangepast zijn door de zorgverlener.
- 2 Het indienen van getuigschriften van aflevering, waarop de handtekening ontbreekt in de rubriek waarbij de ontvangst van de verstrekking(en) bevestigd wordt

Als reglementaire basis voor deze inbreuken werd door de DGEC telkens verwezen naar artikel 9ter, § 1, 7° van het koninklijk besluit van 24 december 1963 dat bepaalt de vergoedingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging worden verleend op voorwaarde dat aan de verzekeringsinstelling is afgeleverd een getuigschrift van aflevering, conform het model, vervat in bijlage 13Z, wanneer het gaat om verstrekkingen verleend door de opticiens

Het betreft volgens de DGEC volgende verstrekkingen, opgenomen in artikel 30, § 1, II, B van de Nomenclatuur van de Geneeskundige Verstrekkingen (KB van 14 september 1984) onder optische contactlenzen

- *Harde lenzen*

nr 667811. Sferische, per lens... Z 272,5

- *Harde gasdoorlatende lenzen.*

nr. 668010 Sferische, per lens . .Z 469,0.

nr 668032. Torische, per lens Z 650,0.

- *Zachte, voor meer dan 30 pct gehydrateerde lenzen*

nr 668216. Sferische, per lens Z 425,0

nr 668231. Torische, per lens Z 690,0.

De verstrekkingen van de tweede tenlastelegging werden ook vermeld in de eerste tenlastelegging

Voor beide tenlasteleggingen werd het ten onrechte aangerekende bedrag door de DGEC bepaald op 11 004,96 euro

2. De bestreden beslissing van het Comité

Bij beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 30 maart 2007 werden de ten laste gelegde feiten bewezen geacht en werden zij weerhouden

Er werd gezegd dat mevrouw A bijgevolg krachtens artikel 141, § 5, laatste lid van de ZIV-wet van 14 juli 1994 gehouden is om de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen te regulariseren door een terugbetaling van de som van 11 004,96 euro aan het RIZIV

Er werd haar bovendien een administratieve geldboete opgelegd van 11 004,96 euro, nl. 100% van de totale waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, waarvan de helft of 5 502,48 euro effectief en de helft met opschorting gedurende een periode van drie jaar

3. De vordering van de partijen voor de Kamer van beroep

3.1. De appellante vordert bij syntheseconclusie van 5 juli 2017

In hoofdorde

Vast te stellen dat de verjaring is ingetreden en de beslissing/vordering van de DGEC van het RIZIV onontvankelijk te verklaren.

In ondergeschikte orde

De beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het RIZIV van 30 maart 2007 te vernietigen en opnieuw rechtsprekende, de tenlasteleggingen 1 en 2 als niet bewezen en bijgevolg ongegrond te verklaren

De appellante vrij te spreken van de veroordeling tot terugbetaling van de som van 11 004,96 euro

Te zeggen voor recht dat de DGEC afstand heeft gedaan van haar recht om de administratieve sanctie te vorderen in toepassing van de mildere wet van 15 mei 2007 zoals bepaald in de nota, neergelegd ter griffie in 2012

*

De grieven die de appellante tegen de beslissing van het Comité inbrengt, kunnen worden samengevat als volgt

Vooreerst wordt opgeworpen dat de vordering van de geïntimeerde tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte verleende prestaties verjaard is ingevolge het verstrijken van de termijn van 2 jaar bepaald in artikel 174, eerste lid, 6° van de ZIV-wet en dat bovendien niet werd aangetoond dat de termijn van 2 jaar waarbinnen de vaststellingen volgens artikel 174, eerste lid, 10° van dezelfde wet moeten gedaan worden, werd nageleefd

Bij brief van de appellante 17 april 2018 werd in bijlage het arrest van de Raad van State nr 241.143 van 29 maart 2018 toegevoegd aan het dossier van de rechtspleging. Ter openbare terechtzitting van 24 april 2018 werd door de appellante gevraagd om overeenkomstig dit arrest te besluiten tot de verjaring van de vordering tot terugbetaling. De stelling van de geïntimeerde dat de conclusie, neergelegd door de geïntimeerde in september 2007 de verjaring zou hebben gestuit, wordt door de appellante verworpen omdat deze werd neergelegd buiten de termijn bepaald in het procedurereglement. Deze conclusie is volgens de appellante ambtshalve te weren uit de debatten. Zo niet is er volgens haar sprake van discriminatie.

De appellante beroept zich in de tweede plaats op een schending van de redelijke termijn overeenkomstig artikel 6 EVRM met als gevolg dat de opgelegde sanctie te vernietigen is, dat de geïntimeerde het recht om de terugvordering te eisen zou hebben verwerkt en dat de vordering minstens af te wijzen is omdat de rechten van verdediging van de appellante inzake de bewijsvoering geschonden zijn

Verder wordt door de appellante opgeworpen dat er, naast de voormelde schending van het gelijkheidsbeginsel en van de redelijke termijn, ook andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn

Zij stelt dat het legaliteitsbeginsel geschonden is doordat de handelingen/inbreuken die haar ten laste worden gelegd, niet wettelijk zijn bepaald, noch wettelijk zijn gedefinieerd. Ook ten aanzien van de sanctie en de terugbetaling werd er volgens de appellante niet aangetoond op welke wettelijke bepaling de desbetreffende vorderingen zijn gesteund. Dit maakt volgens haar tegelijk een schending uit van de motiveringsplicht door het Comité

De appellante stelt verder dat de wetgeving die de vermeende inbreuken veronderstelt te omschrijven, zeer vaag en onduidelijk is, alsook dat zij niet raadpleegbaar is. Dit maakt volgens haar een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel

De appellante acht de sanctie om een bedrag van 11 004,96 euro terug te betalen buiten proportie met de aard van de vermeende inbreuken, temeer daar hierover niet werd gecommuniceerd door de overheid. Dit is volgens haar strijdig met het evenredigheidsbeginsel

De appellante poneert dat zij zelf, alsook haar zus werden geïnterviewd zonder dat zij voorafgaandelijk werden ingelicht over de ten laste gelegde feiten en dat dit niet beantwoordt aan de vereiste transparantie en de zorgvuldigheidsplicht. Het maakt volgens haar ook een schending uit van het non-incriminatiebeginsel

Ten gronde betwist de appellante de tenlasteleggingen

De contactlenzen werden volgens haar wel degelijk door haar aangestelde, zijnde E. , verpleegster en werkneemster van de F. , gepast en aangepast en dit onder haar toezicht als opticien. De eerste tenlastelegging is volgens de appellante bijgevolg ongegrond

Ten aanzien van de tweede tenlastelegging merkt de appellante vooreerst op dat de attesten binnen een termijn van 2 jaar werden geregulariseerd, hetgeen ook wettelijk mogelijk is. Zij stelt dat er ten onrechte een sanctie werd opgelegd, vermits het door de patient te ondertekenen formulier 13Z bestemd was voor de mutualiteit in zoverre de patient zelf in aanmerking kwam voor terugbetaling en er geen derdebetalersregeling werd gehanteerd. Ondergeschikt meent

de appellante dat het behoorde aan het ziekenfonds om het gebrek aan ondertekening door de patient op te werpen. Dit kon volgens haar hoe dan ook niet als een fout van de zorgverlener beschouwd worden

*
* * *

3.2. De geïntimeerde vordert bij syntheseconclusie van 30 januari 2017 het hoger beroep van de appellante ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond te verklaren

De geïntimeerde vraagt om vast te stellen dat de ten onrechte aangerekende prestaties wel degelijk terugbetaald moeten worden, maar dat er geen administratieve geldboete meer verschuldigd is

*

De geïntimeerde acht de grieven van de appellante ongegrond

De geïntimeerde betwist dat de feiten zouden zijn verjaard, aangezien de vaststellingen werden gedaan binnen de termijn van 2 jaar bepaald in artikel artikel 174, 10° van de ZIV-wet

Ten aanzien van de verjaringstermijn van artikel 174, 6° van dezelfde wet stelt de geïntimeerde dat deze niet van toepassing is op de vordering tot terugbetaling gesteld ten aanzien van een zorgverlener, vermits dit artikel de verhouding regelt tussen de verzekeringsinstelling en haar verzekerde. Bovendien kon deze termijn volgens de geïntimeerde tot de wijziging bij wet van 29 maart 2012 pas ingaan na de beslissing van de Kamer van beroep

De geïntimeerde, die ter openbare terechtzitting van 24 april 2018 verklaarde geen bezwaar te hebben tegen de neerlegging ter griffie van het arrest van de Raad van State nr 241 143 van 29 maart 2018, meent dat ook aan de hand van dit arrest niet kan worden besloten tot de verjaring van de vordering tot terugbetaling. Hij stelt dat de gemeenrechtelijke verjaringstermijn immers werd gestuit door de neerlegging van de conclusie van 13 september 2007. Deze conclusie is volgens de geïntimeerde niet te weren vermits er geen termijn werd bepaald op straf van ambtshalve wering

De geïntimeerde stelt vervolgens dat de eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet het verval van de vordering tot gevolg heeft. Hij neemt aan dat er geen administratieve geldboete meer verschuldigd is, doch betwist dat de rechten van verdediging zouden zijn geschaad door het tijdsverloop

De geïntimeerde acht de ingeroepen schending van het legaliteitsbeginsel ongegrond, gezien de bijlage 13Z in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd werd en de tekst ervan duidelijk aangeeft, dat het document niet conform ingevuld is wanneer de zorgverlener niet gedaan heeft, hetgeen erin bevestigd wordt

Ten gronde meent de geïntimeerde dat de originele verklaringen van mevrouw A en mevrouw E de eerste tenlastelegging duidelijk staven.

Ten aanzien van de tweede tenlastelegging blijft volgens de geïntimeerde de vaststelling dat er verstrekkingen werden aangerekend zonder over het vereiste reglementair document te beschikken. De zorgverlener is hiervoor volgens de geïntimeerde verantwoordelijk.

Het tijdsverloop in deze zaak is volgens de geïntimeerde niet van aard om het bewijs of het tegenbewijs onmogelijk te maken. De geïntimeerde stelt dat de inbreuken in de procedure voor het Comité niet werden betwist, in die zin dat de appellante niet ontkende dat zij zelf de lenzen niet paste noch aanpaste.

*
* *

4. Beoordeling

4.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld.
Het is ontvankelijk.

4.2. De gegrondheid van het hoger beroep

4.2.1. De exceptie van verjaring

1 De appellante werpt vooreerst op dat uit het administratief dossier niet kan worden opgemaakt dat de vaststellingen in deze zaak tijdig werden gedaan.

Artikel 174, eerste lid, 10° Z I V -Wet (zoals van toepassing op datum van de vaststellingen) bepaalt in dit verband dat de vaststellingen op straf van nietigheid moeten worden gedaan binnen een termijn van twee jaar te rekenen vanaf de datum waarop de verzekeringsinstellingen de documenten betreffende de litigieuze/strafbare feiten hebben ontvangen.

Naar het oordeel van de Kamer van beroep werd deze termijn ook gerespecteerd

De ten onrechte aangerekende prestaties, die in het proces-verbaal van vaststelling van 11 oktober 2004 per verzekerde worden opgesomd, dateren telkens uit de periode van 19 oktober 2002 tot en met 23 augustus 2003. De vaststellingen hebben aldus betrekking op feiten die zich binnen de termijn van 2 jaar voorafgaand aan dit proces-verbaal hebben voorgedaan.

Aangezien de datum waarop de verzekeringsinstellingen de documenten betreffende deze feiten hebben ontvangen, niet aan deze feiten kan voorafgaan, kan enkel worden besloten dat de termijn van twee jaar telkens werd gerespecteerd.

2. De appellante werpt in de tweede plaats op dat niet werd aangetoond dat de terugvordering door de geïntimeerde werd ingesteld binnen de verjaringstermijn van 2 jaar bepaald in artikel 174, eerste lid, 6° van de ZIV-wet.

Ook dit argument blijkt ter zake niet aan de orde te zijn.

Artikel 174, eerste lid, 6° van de ZIV-wet bepaalt

“De vordering tot terugvordering van de waarde der ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging ten onrechte verleende prestaties, verjaart twee jaar na het einde van de maand waarin die prestaties zijn vergoed”

Zoals de geïntimeerde terecht opmerkt, is deze bepaling enkel van toepassing op procedures in zake terugvordering ingesteld door een verzekeringsinstelling tegen een sociaal verzekerde. Dit werd zowel door de Raad van State, als door het Grondwettelijk Hof bevestigd (cf. RvSt 17 januari 2002, nr. 102.632, RvSt 29 oktober 2007, nr. 176.303, RvSt 30 september 2010, nr. 207.751, GwH 12 februari 2003, nr. 23/2003, zie ook LINDEMANS, A., *Verjaring in het sociale-zekerheidsrecht*, Deurne, Kluwer, 1994, blz. 298-299, 315 en 323 en *Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, Doc. 53.2097/001-2098/001, blz. 26-27).

Bijgevolg kan uit de voormelde bepaling niet worden afgeleid dat de terugvordering ingesteld ten aanzien van de appellante als zorgverlener zou verjaard zijn.

Hetzelfde geldt voor het artikel 174, derde lid, tweede zin ZIV-wet 1994, waarin er destijds voor de feiten voorgelegde aan het Comité of de Kamer van beroep (in de periode van 15 februari 2003 tot 14 mei 2007), of aan de Leidend ambtenaar, de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep (in de periode van 15 mei 2007 tot 8 april 2012) was bepaald dat de in artikel 174, 6° bepaalde verjaring pas inging op datum van de definitieve beslissing van de genoemde

instanties

Deze bepaling is ter zake evenmin van toepassing, vermits ook zij enkel slaat op de terugvordering ingesteld door een verzekeringsinstelling (mutualiteit) bij de arbeidsgerechten

Met deze bepaling – die reeds bij wet van 7 juli 1976 werd ingevoegd in artikel 106, § 1, derde lid, tweede zin van de ZIV-wet 1963 - wou de wetgever destijds immers vermijden dat door de duur van de procedure voor de Beperkte Kamer of de Commissie van beroep (voorgangers van het Comité en de Kamer van beroep) de terugvordering voor de arbeidsgerechten zou zijn verjaard vooraleer die instanties een definitieve beslissing zouden hebben genomen (cf GwH 12 november 2009, nr 185/2009, overweging B 7 2)

Hoewel het sinds de Programmawet van 24 december 2002 toekomt aan het Comité en de Kamer van beroep om te oordelen over de terugbetaling van de onterecht aangerekende verstrekkingen, werd deze bepaling uit onoplettendheid gehandhaafd (cf noot S HOSTAUX onder GwH 12 november 2009, JTT 2010, 279)

Dit werd inmiddels rechtgezet bij wet van 29 maart 2012, waarbij artikel 174, derde lid ZIV-wet 1994 werd gewijzigd en er werd bepaald dat de verjaringstermijn van artikel 174, 6° van dezelfde wet niet geldt voor feiten voorgelegd aan de Leidend ambtenaar, de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep (B.S. 30 maart 2012, cf *Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, Doc 53 2097-2098/1, blz. 26-27)

Gelet op wat voorafgaat, kan enkel worden besloten dat de bepaling van artikel 174, derde lid, tweede zin van de ZIV-wet 1994 ter zake niet van toepassing is, vermits het niet gaat over een terugvordering ingesteld door een mutualiteit, noch om een procedure voor de arbeidsrechtbank

3 Aan de hand van de voorlegging van het arrest van de Raad van State nr 241.143 van 29 maart 2018 beroept de appellante zich ten slotte op het feit dat de terugvordering ingevolge het verstrijken van de gemeenrechtelijke termijn van 10 jaar verjaard zou zijn

Het uitgangspunt, nl dat er bij gebrek aan enige bijzondere verjaringstermijn opgenomen in de ZIV-wet 1994 ter zake voor de terugvordering van onverschuldigd betaalde prestaties toepassing te maken is van de gemeenrechtelijke verjaringstermijn, is terecht (cf Cass 15 november 1999, JTT 2000, 38)

Aangezien de vordering uit onverschuldigde betaling een persoonlijk karakter heeft, is zij onderworpen aan de 10-jarige verjaringstermijn van artikel 2262*bis* BW (V SAGAERT, "De verjaring van de vordering uit onverschuldigde betaling", RW 2000-2001, blz 257, punt 3)

Bij gebrek aan enige andersluidende bepaling, vangt deze termijn in beginsel aan op het ogenblik van de onverschuldigde betaling (cf I CLAEYS, "Opeisbaarheid, kennisname en schadeverwekkend feit als vertrekpunten van de verjaring", in I. CLAEYS (ed), *Verjaring in het privaatrecht – Weet de avond wat de morgen brengt ?*, Mechelen, Kluwer, 2005, blz 47, V SAGAERT, "De verjaring van de vordering uit onverschuldigde betaling", RW 2000-2001, blz 257-263)

De terugvordering heeft betrekking op de betaling van verstrekkingen, aangerekend over de periode van 19 oktober 2002 tot en met 23 augustus 2003

Behoudens ingeval van een tijdige stuiting, is de terugvordering integraal verjaard door verloop van tien jaar te rekenen van de betaling van deze verstrekkingen in 2002 en 2003

Terecht stelt de geïntimeerde dat de terugvordering evenwel tijdig werd gestuit door de neerlegging van de conclusies ter griffie van de Kamer van beroep

Bij gebrek aan enige bijzondere toepasselijke bepaling betreffende de stuiting van de verjaring van de bedoelde terugvordering, gelden ook hier de gemeenrechtelijke bepalingen

De stuitingsgronden die ter zake van belang kunnen zijn, zijn opgenomen in artikel 2244 BW dat bepaalt

"Een dagvaarding voor het gerecht, een bevel tot betaling, of een beslag, betekend aan hem die men wil beletten de verjaring te verkrijgen, vormen burgerlijke stuiting."

Onder dagvaarding in de zin van deze bepaling moet worden verstaan, elke vordering van een partij die het bestaan van een bedreigd recht in rechte wil doen erkennen

De neerlegging van een conclusie op de griffie van het gerecht waarbij de zaak aanhangig is gemaakt, stuit dan ook de verjaring ten voordele van de partij die heeft geconcludeerd, mits die conclusie een vordering bevat die ertoe strekt het bestaan van zijn recht in rechte te doen erkennen (cf Cass, 18 november 2010)

De Kamer van beroep stelt vast dat de geïntimeerde op 13 september 2007 ter griffie van dit administratief rechtscollege een conclusie heeft neergelegd, waarbij onder meer werd gevorderd om de bestreden beslissing van het Comité te bevestigen in die zin dat de appellante de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties moet terugbetalen

Door deze conclusie werd de verjaringstermijn van 10 jaar ingegaan in 2002 en 2003 telkens tijdig gestuit in 2007. Hetzelfde geldt voor de conclusies die nadien door de geïntimeerde zijn neergelegd in 2014, 2015 en 2017.

De appellante brengt hiertegen in dat de conclusie van 13 september 2007 – die zij situeert op 21 september 2007 - laattijdig is neergelegd en bijgevolg uit de debatten te weren is.

Deze stelling, die gesteund wordt op artikel 21, §1 van het Procedurereglement, kan evenwel niet worden bijgetreden.

Artikel 21 van het Procedurereglement van 9 mei 2008 bepaalt ten aanzien van de beroepen die vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit – d i vóór 30 juni 2008 -, zijn ingesteld het volgende:

“§ 1 De partijen beschikken over de hierna vermelde termijnen om het dossier in staat van wijzen te brengen

1° de geïntimeerde heeft één maand om op de akte van beroep te antwoorden,

2° de verzoeker in beroep heeft één maand om op de besluiten van de wederpartij te beantwoorden,

3° de geïntimeerde heeft vijftien dagen voor zijn wederantwoord ”

In de tweede paragraaf van hetzelfde artikel is bepaald dat deze conclusietermijnen op verzoek van minstens één partij kunnen worden gewijzigd door de voorzitter van de Kamer, die in voorkomend geval conclusietermijnen bepaalt bij beschikking. In dit geval worden de conclusies die zijn meegedeeld na het verstrijken van de termijnen bepaald door de voorzitter, ambtshalve uit de debatten geweerd (cf artikel 21, § 2, zevende lid Procedurereglement).

Uit de lezing van de eerste en de tweede paragraaf van het voormeld artikel 21 - die overigens woordelijk overeenstemmen met artikel 310 septies van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 (zoals van toepassing tot de inwerkingtreding van het Procedurereglement van 2008) -, blijkt dat de conclusies enkel kunnen worden geweerd in het geval de conclusietermijnen overeenkomstig de tweede paragraaf zijn bepaald bij een beschikking.

De conclusietermijnen bepaald in de eerste paragraaf betreffen enkel indicatieve termijnen, die niet bindend zijn, zoals dit overigens ook het geval was voor de termijnen die destijds waren bepaald in het gelijkkluidende artikel 747, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek vóór de wijziging ervan bij wet van 26 april 2007 (cf B ALLEMEERSCH, E VANDENSANDE en P VAN ORSHOVEN, artikel 747 Ger W in X, *Gerechtelijk recht. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer*, nr 1).

Het beroep in deze zaak werd ingesteld op 20 juni 2007

Er werd door geen enkele partij enig initiatief genomen om een vaststelling van conclusietermijnen te vragen bij beschikking van de voorzitter van de Kamer

Er is dan ook geen afdoende reden om te besluiten dat de conclusies neergelegd door de geïntimeerde in september 2007 uit de debatten te weren zijn

Op de niet-naleving van de indicatieve termijnen bepaald in de eerste paragraaf van artikel 21, § van het Procedurereglement (of voorheen artikel 310septies, § 1 van het Koninklijk besluit van 3 juli 1996) staat immers geen sanctie (cf. voor wat de indicatieve regeling van artikel 747, § 1 Ger W betreft, geldt dezelfde vaststelling: K WAGNER, *Sancties in het burgerlijk procesrecht*, Antwerpen, Maklu, 2007, blz 342-343, nr 317-318)

De appellante stelt weliswaar dat zij nooit haar toestemming heeft gegeven om af te wijken van de conclusietermijnen van artikel 21, §1 van het Procedurereglement en dat de geïntimeerde daartoe willekeurig zou hebben beslist, doch dit laat niet toe om anders te oordelen of alsnog een sanctie op te leggen

De appellante benadrukt bovendien dat in de aanhef van artikel 21 van het Procedurereglement is bepaald dat de zaken volgens dit artikel "worden" afgehandeld, zodat de termijnen wel degelijk zouden zijn opgelegd Ook dit kan echter geen soelaas brengen Het volstaat reeds op te merken dat deze aanhef in september 2007 niet van toepassing was: alsdan gold artikel 310septies van het KB van 3 juli 1996 en in deze bepaling werd de bedoelde aanhef niet opgenomen Daarenboven laat de aanhef van het voormelde artikel 21 op zich ook niet toe om te besluiten dat de conclusietermijnen opgesomd in de eerste paragraaf op straf van een sanctie zijn bepaald

De appellante stelt verder dat de geïntimeerde enkel kon afwijken van de conclusietermijnen bepaald in de eerste paragraaf, indien er beroep werd gedaan op de mogelijkheid om termijnen te laten opleggen door de voorzitter van de Kamer van beroep Ook dit argument vindt evenwel geen steun in de tekst van artikel 21 van het Procedurereglement noch van artikel 310septies van het KB van 3 juli 1996.

Uiteindelijk argumenteert de appellante dat het besluit dat de conclusietermijnen bepaald in de eerste paragraaf niet voorgeschreven zijn op straf van ambtshalve wering, terwijl dit wel het geval is voor de termijnen bepaald bij beschikking van de voorzitter van de Kamer van beroep, strijdig zou zijn met het gelijkheidsbeginsel en met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Ook dit argument faalt evenwel. De appellante stelt immers ten onrechte dat beide conclusieregelingen als gelijk kunnen beschouwd worden. Zij verschillen immers zowel in de wijze waarop zij zijn voorgeschreven, als inhoudelijk wat de modaliteiten in zake de conclusietermijnen betreft.

4. Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de exceptie van verjaring af te wijzen is als ongegrond.

4.2.2. De schending van de redelijke termijn

5. De appellant werpt op dat het beginsel van de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak is geschonden omdat zij sinds haar conclusies van 3 oktober 2007, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep, niets meer heeft vernomen van de zijde van de geïntimeerde, en dit tot augustus 2015.

De Kamer van beroep is van oordeel dat de vaststelling nopens de overschrijding van de redelijke termijn terecht is.

Het beginsel dat de zaak binnen een redelijke termijn moet worden behandeld, is ter zake van toepassing. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat eveneens voor administratieve rechtscolleges geldt, en bijgevolg ook voor de Kamer van beroep.

Ter zake kan niet worden voorbijgegaan aan het tijdsverloop in het kader van de procedure voor de Kamer van beroep. Er is immers nagenoeg elf jaar verstreken tussen het verzoekschrift tot hoger beroep en de behandeling van de zaak ter terechtzitting van 24 april 2018.

6. De appellante kan evenwel niet worden gevolgd in zoverre zij op grond van de schending van het beginsel van de redelijke termijn tot afwijzing van elke vordering besluit.

De overschrijding van de redelijke termijn heeft geen verval van de vordering tot gevolg. De Kamer van Beroep dient op straffe van rechtswijgering nog steeds uitspraak te verlenen over de vordering.

De appellante stelt niettemin dat de geïntimeerde, die gedurende 8 jaar geen aanspraken meer formuleerde, zijn recht om terugvordering te eisen zou hebben verwerkt.

Deze stelling kan in de gegeven omstandigheden echter niet worden bijgetreden.

Dat de geïntimeerde de indruk zou hebben gewekt niet langer aanspraak te maken op de terugvordering en zijn recht zou hebben verwerkt, kan uit het tijdsverloop of het stilzitten zoals geschetst door

de appellante immers niet worden afgeleid

Zij gaat immers voorbij aan het feit dat de geïntimeerde in september 2007 bij conclusie uitdrukkelijk te kennen gaf dat de vordering tot terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd gehandhaafd voor de Kamer van beroep

In deze omstandigheden volstaat het louter stilzitten in de daaropvolgende jaren niet om hieruit ondubbelzinnig af te leiden dat de geïntimeerde niettemin afzag van deze eis, noch om te stellen dat dergelijke verwachting terecht zou zijn geschapen in hoofde van de appellante

De appellante voegt hieraan toe dat de niet-conforme attesten destijds werden geregulariseerd en dat vervolgens door de geïntimeerde geen enkel voorbehoud zou zijn gemaakt, noch enig verweer zou zijn gevoerd. Dat ook hierdoor ondubbelzinnig het vertrouwen zou zijn gewekt dat werd afgezien van de terugvordering, blijkt echter niet. De correctiedocumenten waarvan sprake blijken reeds te zijn verzonden bij brief van 28 oktober 2004 en 13 december 2004. Dit heeft er de geïntimeerde niet toe aangezet om de argumentatie van de appellante te aanvaarden en af te zien van de terugvordering. Bij conclusie van 13 september 2007 werd door de geïntimeerde daarentegen gevorderd om de tussengekomen beslissing van het Comité tot terugbetaling van de desbetreffende verstrekkingen te handhaven.

De argumentatie betreffende de verwerking van het recht op terugvordering kan bijgevolg niet worden bijgetreden

7 De overschrijding van de redelijke termijn dient wel te worden betrokken bij de beoordeling van de bewijsvoering, bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging of bij het bepalen van de eventuele sanctie (RvSt 3 juni 2004, Monstrey, nr 132 001, RvSt 10 juni 2004, Baelden, nr 132 234)

Het staat vast dat de overschrijding van de redelijke termijn ter zake tot gevolg heeft dat het opleggen van een sanctie, zoals een administratieve geldboete, niet meer redelijk, noch mogelijk is

Om die reden wordt de vordering tot het opleggen van een administratieve geldboete overigens niet meer gehandhaafd door de geïntimeerde

De bestreden beslissing van het Comité is dan ook in die zin te hervormen.

De appellante stelt dat het tijdsverloop bovendien de bewijsvoering en de mogelijkheid om zich te verdedigen hebben bemoeilijkt. Dit dient ten aanzien van de tenlasteleggingen ook concreet te worden aangetoond en komt aan bod bij de bespreking ten gronde (cf.

hierna)

De appellante voegt hieraan weliswaar toe dat de geïntimeerde in gelijkaardige zaken zou hebben berust met als gevolg dat zij het voordeel van een gezamenlijke behandeling ervan moet ontberen. Dit verweer is echter dermate vaag, dat hieruit niet concreet kan worden afgeleid of en op welk punt de rechten van verdediging ingevolge het tijdsverloop in deze zaak zouden zijn geschonden.

4.2.3. De schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur

4.2.3.1. Het legaliteitsbeginsel

8. De appellante stelt dat het legaliteitsbeginsel geschonden is omdat de inbreuken die haar ten laste zijn gelegd niet bij wet bepaald zijn en de ten laste gelegde handelingen bij wet evenmin gesanctioneerd worden.

9. Zoals in het proces-verbaal van vaststelling en in de nota voor het Comité werd aangegeven, is de eerste tenlastelegging gesteund op een inbreuk op artikel 9ter, § 1, 7° van het koninklijk besluit van 24 december 1963, dat bepaalt dat de vergoedingen van de geneeskundige verzorging worden verleend op voorwaarde dat aan de verzekeringsinstelling is afgeleverd "een getuigschrift van aflevering, conform het model, vervat in bijlage 13Z, wanneer het gaat om verstrekkingen verleend door de opticiens".

De appellante werpt vooreerst op dat de bijlage 13Z om technische redenen niet opgenomen is. Deze opmerking betreft evenwel de juridische databank van België lex (cf. stuk 10 dossier appellante) en heeft geenszins tot gevolg dat de regelgeving niet voldoende openbaar of transparant zou zijn. Afgezien van het feit dat de bijlage 13Z, die door de appellante zelf in haar praktijk gehanteerd werd, voldoende beschikbaar en bekend was, blijkt immers dat in de voormelde databank werd verwezen naar de vindplaats van deze bijlage in het Belgisch Staatsblad, zoals achtereenvolgens van toepassing vanaf 1 januari 1999 en vanaf 1 april 2003 (cf. de vermelding op de bijlage bij het KB van 24 december 1963 onder art. 3N13, stuk 10 dossier appellante, cf. stukken 1 en 2 dossier geïntimeerde).

De appellante werpt in de tweede plaats op dat niet werd bepaald aan welke vereisten er moet voldaan zijn om te spreken van een conform afgeleverd attest.

Dit argument kan niet worden bijgetreden in zoverre de inbreuk betrekking heeft op het niet passen, noch aanpassen van de contactlenzen door de appellante. Op het modelformulier is

onderaan immers het volgende vermeld .

"Ik bevestig dat ik de bovenvermelde verstrekking(en) persoonlijk daadwerkelijk heb gepast, aangepast en afgeleverd (1)

(1) het woord "aangepast" moet in het geval van contactlenzen worden geschrapt indien de opticien de aanpassing niet heeft uitgevoerd

Datum en handtekening van de zorgverlener"

Deze vermeldingen tonen duidelijk aan dat het modelformulier conform de al dan niet geleverde verstrekkingen moet worden ingevuld

Hetzelfde geldt voor de bevestiging door de patient van de ontvangst van de verstrekkingen Ook deze ontvangstmelding diende te worden ingevuld en ondertekend om conform het modelformulier te zijn

Verder beroept de appellante zich op het feit dat nergens in de wet is bepaald wat onder "*passen en aanpassen*" van contactlenzen te begrijpen is

Dit verweer kan evenmin worden bijgetreden Deze begrippen – die bij gebrek aan nadere omschrijving in hun gebruikelijke betekenis te vatten zijn -, mogen geacht worden voldoende duidelijk te zijn voor een opticien die contactlenzen aflevert. Tot november 2016 werd deze begrippen door de appellante ook niet in vraag gesteld Zij was daarentegen formeel dat de afgeleverde contactlenzen werden gepast en aangepast door een bediende in haar dienst

Ten slotte kan de appellante evenmin worden gevolgd, in zoverre zij stelt dat de inbreuken pas sedert de Gezondheidswetten van 2006 uitdrukkelijk geformuleerd zijn in de ZIV-wet Deze stelling gaat immers voorbij aan de bepaling van artikel 141, § 5, vijfde lid, zoals ingevoegd bij Programmawet (II) van 24 december 2002 waarin de sancties en de mogelijkheid tot terugvordering zijn bepaald voor wat betreft de volgende inbreuken a) het aanrekenen van niet uitgevoerde verstrekkingen, b) het aanrekenen van verstrekkingen die niet overeenstemmen met de wet of de uitvoeringsbesluiten en c) het feit administratieve of medische documenten niet te hebben opgesteld overeenkomstig de wet of de uitvoeringsbesluiten

In de aanhef van de bestreden beslissing van het Comité werd ook vermeld dat de appellante op grond van artikel 141 van de ZIV-wet beticht werd ter zake inbreuken te hebben begaan.

Inmiddels werd het materiele en formele recht inzake de geneeskundige controle en de geschillenregeling gewijzigd door diverse wetten die alle dateren van december 2006 (ook "Gezondheidswetten" genoemd)

Krachtens de overgangsbepaling van artikel 112, § 2 van de Wet houdende diverse bepalingen betreffende de gezondheid van 13 december 2006 (gewijzigd bij artikel 261 van de Wet houdende diverse bepalingen van 27 december 2006, B.S 28 december 2006), is de (huidige) Kamer van beroep, ingesteld krachtens artikel 144 van de ZIV-wet 1994, bevoegd om kennis te nemen van de geschillen betreffende de inbreuken gepleegd vóór 15 mei 2007 (dit is de datum van inwerkingtreding van de Gezondheidswetten, cf KB 11 mei 2007, B S 1 juni 2007).

Overeenkomstig paragraaf 1 van hetzelfde artikel worden deze inbreuken op de ZIV-wet 1994 om voor wat betreft de administratieve geldboete en de terugbetaling geregeld volgens de bepalingen van de artikelen 73 en 141, §§ 2, 3, 4, 5, 6 en 7, eerste tot vijfde lid van de ZIV-wet 1994, zoals die van kracht waren tot 15 mei 2007. Bijgevolg geldt artikel 141 thans nog steeds als rechtsgrond voor de inbreuken.

10. De appellante stelt in de tweede plaats dat het ontbreekt aan een wettelijke basis voor de sanctie van de terugvordering

Afgezien van het feit dat de terugbetaling een herstelmaatregel betreft en geen sanctie (cf RvS 27 februari 2014, nr 226 568, www.raadvanstate.be), dient te worden vastgesteld dat door het Comité in de beslissing van 30 maart 2007 werd verwezen naar het artikel 141, § 5, laatste lid van de ZIV-wet als wettelijke basis voor de terugvordering

Deze bepaling is weliswaar opgeheven bij wet van 13 december 2006, doch dit pas sinds 15 mei 2007 (cf KB 11 mei 2007, B S 1 juni 2008) en niet vanaf 1 januari 2007, zoals de appellante aanhaalt

Bovendien blijft het (oude) artikel 141 van de ZIV-wet van toepassing krachtens het overgangsrecht (cf. hoger punt 9)

Op de vraag in welke mate de toepassing van deze bepaling een terugvordering toelaat ten aanzien van de al dan niet weerhouden inbreuken, komt verder aan bod (cf. hierna punt 18)

4.2.3.2. De motiveringplicht

11. De appellante stelt dat de beslissing van het Comité niet afdoende werd gemotiveerd omdat de rechtsgrond waarop de sanctie werd gesteund, niet werd vermeld

Om dezelfde reden als vermeld onder punt 10 kan dit argument niet worden bijgetreden deze rechtsgrond, nl artikel 141 van de ZIV-wet werd vermeld. Dit artikel was bovendien van toepassing

4.2.3.3. *Het rechtszekerheidsbeginsel*

12 De appellante haalt aan dat het rechtszekerheidsbeginsel, dat inhoudt dat de normgeving vlot toegankelijk, goed begrijpbaar en concreet moet zijn voor de belanghebbende, geschonden is.

Als reden daartoe wordt aangehaald dat het modelformulier 13Z niet raadpleegbaar zou zijn.

Om dezelfde redenen als hoger vermeld onder punt 9 kan dit argument echter niet worden bijgetreden

4.2.3.4. *Het evenredigheidsbeginsel*

13 De appellante stelt vervolgens dat de sanctie om een bedrag van € 11 004,96 terug te betalen buiten proportie staat tot de aard van de vermeende inbreuken

Dit argument berust evenwel op een foutief uitgangspunt de terugbetaling van ten onrechte aangerekende verstrekkingen betreft geen sanctie maar een herstelmaatregel (cf RvS 27 februari 2014, nr 226 568, www.raadvanstate.be)

Dat er ten aanzien van deze herstelmaatregel sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel werd niet gesteld, noch aangetoond

4.2.3.5. *Het transparantiecriterium*

14 De appellante klaagt aan dat zij werd verhoord zonder dat zij voorafgaandelijk werd ingelicht over de ten laste gelegde feiten

Gelet op de context van het verhoor kan dit argument echter niet worden bijgetreden

Zoals de geïntimeerde inroept, werd de appellante verhoord in het kader van het onderzoek, op een ogenblik dat haar alsnog geen inbreuken ten laste werden gelegd

Dat zij pas nadien werd ingelicht over de tenlasteleggingen, betekent niet dat haar rechten van verdediging werden geschaad, noch dat er werd gehandeld in strijd met het non-incriminatiebeginsel. In het kader van de procedure voor het Comité werd zij uitgenodigd om haar verweermiddelen naar voren te brengen en werd zij andermaal verhoord door de auditeurs

De appellante stelt dat de vaststellingen door de verbalisanten hoe dan ook niet voldoende bewijskrachtig zijn. Dit argument raakt echter

de betwisting over de grond van de zaak, die pas hierna aan bod komt

4.2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel

15. De appellante stelt ten slotte dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn in het kader van het onderzoek

Gelet op de redenen die daartoe worden aangehaald, kan enkel worden vastgesteld dat de appellante in wezen andermaal de bewijskracht van de processen-verbaal in twijfel trekt, hetgeen de grond van de betwisting raakt

Het past dan ook dat deze kritiek wordt in voorkomend geval beoordeeld bij de bespreking van de betwisting ten gronde

4.2.4. Ten gronde

4.2.4.1. De eerste tenlastelegging

16. De eerste tenlastelegging betreft het niet passen, noch aanpassen van de contactlenzen door de appellante, terwijl zij op het getuigschrift van aflevering ervan, bestemd voor de vergoeding van de verstrekkingen aan de patient, het persoonlijk passen en aanpassen had bevestigd

De appellante betwist deze inbreuk op grond dat de contactlenzen door haar aangestelde, E , erkend verpleegster en werkneemster van de F - waarvan zij zelf zaakvoerster is -, werden gepast en aangepast en dit onder haar toezicht

Aldus is volgens haar voldaan aan de voorwaarde die volgens artikel 4 10° van de nationale overeenkomst Z/94 gesloten tussen de opticiens en de verzekeringsinstellingen is gesteld aan het gebruik van de verleende erkenning

Zij verwijst in dit verband naar de brief van de Dienst voor Geneeskundige verzorging van het RIZIV van 18 juni 1997, waarin voor wat betreft verstrekkingen verleend onder 'het werkelijk toezicht' van de opticien bovendien verduidelijkt werd dat dit (enkel) betrekking heeft op de personen in opleiding of die in dienstverband in zijn winkel of atelier met hem samenwerken (cf stuk 4 dossier appellante)

17 De geintimeerde betwist op zich niet dat ook het aanpassen en passen van contactlenzen onder het toezicht van de opticien in de zin zoals voormeld, ter zake kon volstaan

Er wordt daarbij weliswaar opgemerkt dat dit als dusdanig niet behoorde tot de taak van een verpleegkundige, doch dat de

uitvoering van deze verstrekkingen in voorkomend geval wel mogelijk was in dienst van de opticien wordt op zich niet in vraag gesteld

De stelling van de appellante wordt door de geïntimeerde in wezen betwist omdat G. volgens de afgelegde verklaringen niet in de optiekzaak werkte van de appellante, maar in de praktijk van dr. H., oogarts en echtgenoot van de appellante en het onderzoeken en uitmeten van de contactlenzen in zijn kabinet gebeurde

De appellante heeft dienaangaande evenwel vrij onmiddellijk een aantal verduidelijkingen toegevoegd die vragen doen rijzen bij een goed begrip van deze verklaringen.

In de verklaringen afgelegd ten aanzien van de verbalisanten werd telkens gesteld dat G. niet werkzaam was in de "optiekzaak", maar bij de oogarts

In zoverre de 'optiekzaak' slaat op de winkel van de appellante, wordt niet betwist dat haar zus hier niet werd tewerkgesteld

De appellante verduidelijkte intussen evenwel dat G. de aanpassingen van de contactlenzen in feite uitvoerde in de 'refractieruimte', die paalt aan de optiekwinkel en aan het kabinet van de oogarts, zoals moet blijken uit het plan door haar voorgelegd. Over deze refractieruimte is er in de verklaringen genoteerd door de verbalisanten niet gesproken. Door hen blijken er ter plaatse ook geen vaststellingen te zijn gedaan over de plaats waar de toestellen ter beschikking waren of de prestaties werden uitgevoerd

De geïntimeerde stelt dat de appellante destijds ook verklaarde dat zij zelf niet over toestellen beschikte voor contactlenzen, doch dat alles gebeurde in het 'kabinet' van de dokter.

Eens te meer rijzen er vragen over hetgeen hiermee precies wordt bedoeld: de aanpalende ruimte of de consultatieruimte van de arts. Op de vraag wie over de toestellen – die niet persoonlijk aan de appellante behoorden – beschikte, biedt het onderzoek evenmin uitsluitel. De appellante verklaart intussen dat de refractieruimte die paalt aan de optiekzaak, eigendom is van de F., in wiens dienst G. ... de verstrekkingen heeft uitgevoerd. Hierop gaat de geïntimeerde niet verder in.

De geïntimeerde benadrukt wel nog dat G. zou verklaard hebben dat zij niet voor haar zus werkte, doch dit blijkt niet te stroken met de bewoordingen van haar verklaring. Daarin is immers enkel te lezen dat zij niet in de 'optiekzaak' van de appellante werkzaam was.

Ter staving van het feit dat G. in dienst was van de F. heeft de appellante een attest van het sociaal secretariaat en schriftelijke

arbeidsovereenkomsten voor deeltijdse arbeid voorgelegd. De geïntimeerde meent weliswaar dat de verklaringen afgelegd ten aanzien van de inspecteurs zouden aantonen dat deze stukken enkel slaan op een fiscale constructie, doch enige zekerheid hieromtrent bieden deze verklaringen niet.

Wat betreft het toezicht op de verstrekkingen, verklaarde G dat de appellante bij de aflevering van de contactlenzen aanwezig was en dat zij ook een controle op de conformiteit met het voorschrift uitvoerde. In haar verklaringen bevestigt de appellante ook dat zij bij die gelegenheid de patienten zag (zie ook de verklaring van de appellante, blz 9/10). Op dit punt gaat de geïntimeerde niet verder in.

De appellante benadrukt ten slotte formeel dat dr. H nooit prestaties heeft aangerekend voor het passen en aanpassen van de lenzen, hetgeen de geïntimeerde op zich niet betwist.

Uit wat voorafgaat blijkt naar het oordeel van de Kamer van beroep dat de eerste tenlastelegging, die volledig gesteund wordt op de afgelegde verklaringen van de appellante en haar zus, van meet af aan door de appellante werd betwist aan de hand van de stukken die zij voorlegt en dat er op een aantal essentiële punten – zoals de plaats waar de aanpassingen zijn uitgevoerd en het toezicht dat hierop bijgevolg al dan niet werd verricht – vragen blijven bestaan.

Ingevolge het tijdsverloop in deze zaak zijn de mogelijkheden tot controle inzake deze bewijsvoering, de mogelijkheid tot tegenbewijs en tot het instellen van onderzoeksmaatregelen, zoals het laten voorleggen van getuigenverklaringen van patienten, echter aangetast. De rechten van verdediging komen hierdoor duidelijk in het gedrang.

Om deze reden dient te worden vastgesteld dat de eerste tenlastelegging niet kan worden weerhouden ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn.

De bemerking van de geïntimeerde dat de appellante destijds zelf verklaarde dat zij sinds begin 2004 de getuigschriften anders heeft ingevuld, in die zin dat zij de rubriek passen en aanpassen heeft geschrappt omdat zij dit niet deed, doet hieraan geen afbreuk. Uit haar verklaring blijkt immers dat de zaken anders werden georganiseerd, in die zin dat zij niet langer beroep deed op haar zus maar op andere medewerkers.

4.2.4.2. De tweede tenlastelegging

18 De tweede tenlastelegging betreft het afleveren van getuigschriften medische verstrekkingen waarop de handtekening van de patient waarbij de ontvangst van de verstrekkingen bevestigd wordt, ontbrak

Zoals door het Comité werd vastgesteld en op zich niet betwist wordt, werd dit achteraf administratief rechtgezet

Er is ter zake ook geen sprake van een gebrek aan aflevering van de contactlenzen. Het ontbrak enkel aan de bevestiging hiervan door de patient op het getuigschrift dat werd afgeleverd door de appellante en bestemd was om door de patient te worden voorgelegd aan de mutualiteit met het oog op terugbetaling. De inbreuk is bijgevolg beperkt tot het niet opstellen van het getuigschrift overeenkomstig de regels van de wet of haar uitvoeringsbesluiten.

De appellante stelt dat zij op ten aanzien van de ondertekening van het getuigschrift geen enkele verantwoordelijkheid zou dragen.

Dit is echter niet terecht. De zorgverlener is als medewerker van de openbare dienst verantwoordelijk voor een correcte aanrekening van de prestaties aan de verplichte ziekteverzekering. Gezien deze aanrekening afhankelijk is van het indienen getuigschrift 13Z conform het model dat bij koninklijk besluit werd bepaald, omvat dit de plicht om te zorgen voor de ondertekening voor ontvangst van de verstrekkingen door de patient.

Dit was bovendien mogelijk. De zorgverlener kon de patient laten ondertekenen, alvorens het getuigschrift zelf te ondertekenen en af te leveren.

Een andere vraag is echter of de inbreuk ter zake tot enige herstelmaatregel of sanctie aanleiding kon geven.

Zoals hoger vastgesteld, kan een eventuele geldboete ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn hoe dan ook niet meer worden opgelegd.

Overeenkomstig artikel 141, § 5 van de ZIV-wet, zoals van toepassing vóór 15 mei 2007 en ingevolge het overgangsrecht ter zake van toepassing voor wat de terugbetaling betreft (zie hoger punt 9) dient bovendien te worden vastgesteld dat er geen wettelijke basis is voor een terugvordering.

De plicht tot terugbetaling werd enkel bepaald in het geval van inbreuken vermeld onder a) en b) van het vijfde lid van dit artikel, d.w.z. wanneer verstrekkingen zijn aangerekend die niet werden uitgevoerd of die niet overeenstemmen met de wet of haar uitvoeringsbesluiten.

Dit is zoals hoger vermeld niet aan de orde het ontbreken van de handtekening ter bevestiging van de afgeleverde contactlenzen houdt ter zake enkel in dat de administratieve en medische documenten niet zijn opgesteld overeenkomstig de wet of haar uitvoeringsbesluiten. Dergelijke inbreuk vermeld onder punt c) kan geen aanleiding geven tot een terugvordering.

*

* *

19 Het hoger beroep van de appellante is gegrond in zoverre zij de vernietiging vordert van de bestreden beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 30 maart 2007 en, opnieuw wijzende, te zeggen voor recht dat de vordering tot terugbetaling van de som van 11 004,96 euro dient te worden afgewezen en dat er ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn geen sanctie kan worden opgelegd.

De appellante vraagt bovendien om de geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding.

Op deze vordering kan bij gebrek aan rechtsgrond niet worden ingegaan overeenkomstig artikel 144, § 4 van de ZIV-wet 1994 is titel IV van boek II van deel IV van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de kosten van het geding immers niet van toepassing op de Kamers van eerste aanleg en de Kamers van beroep.

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006,

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement,

Recht doende op tegenspraak

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk

Verklaart het hoger beroep gegrond als volgt

Vernietigt de bestreden beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 30 maart 2007

Opnieuw wijzende

Wijst de vordering van de geïntimeerde tot terugbetaling van de waarde van beweerd ten onrechte aangerekende verstrekkingen om de hoger vermelde redenen af

Stelt vast dat er ingevolge het ingevolge een schending van de redelijke termijn geen administratieve geldboete kan worden opgelegd en wijst de vordering om deze reden af

Wijst de vordering om de geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding af

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 17 juli 2018 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door

- Mevrouw Marijke Demedts, voorzitter van de Kamer van beroep,
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De voorzitter,

M Volcke

M. Demedts

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was overeenkomstig artikel 145, § 10 van de ZIV-wet samengesteld uit mevrouw Marijke Demedts, magistraat-voorzitter, dokter Eva Traey, adviesgerechtigd lid voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Marc Van Roekeghem, adviesgerechtigd lid voorgedragen door de representatieve organisatie van de opticiens

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep